

Žan Žveplan

ZBOGOM

OSEBE:

Avtor drame

Žanek

Rok

Kristjan

Snežak

Oscar Wilde

Kralj Lear

Ana Karenina

Suzana

Starec

Eva

Adam

AVTOR DRAME: Ne vem, kako bi začel. Najbrž se začne s pozdravom. Torej, živijo. Jaz sem avtor drame, ki jo berete oziroma gledate. Vem, da je malo čudno, da se tako neposredno oglašam, ampak nisem znal drugače. Mogoče bi, če bi bil boljši dramatik, našel boljši način, vendar zdaj sem tu, pred vami, in vam lahko le z vso iskrenostjo povem, da nisem ravno prepričan, zakaj.

Začel sem pisati brez pravega razloga, ker sem pač začutil potrebo. Rad bi napisal dramo, da sploh vidim, če jo lahko. Večkrat sem že poskušal, ampak mi je vedno zmanjkalo domišljije na poti do konca. Zato sem se odločil, da tokrat pišem o sebi – ker se najbolj poznam. Kao.

Hočem napisati dramo, ki bo vsebovala tako velik del mene, da naju sploh ne boste ločili. Hočem pisati o svoji realnosti – o svoji subjektivni resnici. Precej egoistično, itak, ampak kot pisatelj si jemljem to pravico, ker če ne znam pisati o sebi, potem is moram pa res najti nov poklic.

Pred vašimi očmi bom pisal zgodbo o fantu. O Žaneku. Lahko bi se pretvarjal in vas skušal prepričati, da je Žanek lik, ki sem ga ustvaril iz svoje fantazije – ampak bi to bila laž. Žanek sem jaz oziroma bolj natančno, Žanek je del mene, ki mi že zelo dolgo šepeta na uho, a sem se ga bal poslušati. Bilo me je strah, kaj mi ima za povedati. Še vedno me je, ampak nočem, da me imate za strahopetca.

Evo ... tlesknem s prsti in pojavi se ... Žanek!

To je naš protagonist. Recimo da je majhen, z rjavimi lasmi in mrkim pogledom. Star je nekje deset let. Še pred dobrim mesecem se je polulal v hlače, ker je sanjal, da plava. Njegova najljubša barva je zelena, ampak če ga kdo vpraša, kaj je njegova najljubša barva, raje reče, da nima najljubše barve, ker je imeti najljubšo barvo preveč povprečno. Žanek je trmast. Hoče biti drugačen, a hkrati pripadati in ugajati. Zavoľjo te drame bo imel še ogromne podočnjake in rahlo otročji glas. Ker dejanski Žan je drugače ful lep in možat.

Ne vem točno, kaj se mu bo zgodilo, vem le, da bo šel na potovanje. Ne vem tudi ne, koga bo srečal ali če bo sploh preživel. Dajem mu proste

roke, ker drugače vse to nima smisla. Mogoče me preseneti. Mogoče presenetim samega sebe. Mogoče bo pa vse skupaj bullshit.

Kakorkoli že, ko so me učili pisati drame, so mi rekli, da je bojda najbolje, če je protagonist nekdo, s katerim sočustvujemo – da nekaj hoče, vendar ima težavo to dobiti, zato mislim, da je prav, da začne v pogubni situaciji. Da se mu zgodi nekaj, zaradi česar boste zanj navijali in ga vzeli za svojega.

Preveč že dolgovezim. Naj se že enkrat začne, ker se bo tako prej končalo.

Tlesknem s prsti, to bom še nekajkrat v tej drami, in potem ...

Uvodna špica!

Zamislil sem si, da v prvem prizoru Žanek sedi v голу ogromnega zapuščenega nogometnega igrišča in piše v svoj zvezek. To dela zato, da se izpostavi, da je malo drugačen in čuden. Drugačni in čudni so pa avtomatsko zanimivi. Vsaj prvih pet minut. Žanek okoli vratu nosi zobno ščetko kot verižico – da bo res brez dvoma, da je drugačen in čuden. Žanek v glavi sliši glasbo, morda jo sliši celo ves svet. Morda tudi bralec, ki bere to dramo. Če smo slučajno v gledališču, potem pa jo gledalci vsekakor slišite. Ta situacija traja in traja. Da vam je že počasi malo dolgčas, da se že pošteno sprašujete, kaj bo naprej. Potem pa kar naenkrat ... BAM. Nogometna žoga zadane Žaneka v glavo. Prideta Rok in Kristjan in tako se začne.

ŽANEK: Au!

KRISTJAN: Hahahahahahaha.

ROK: Hahahahahaha.

KRISTJAN: Tu se igra futsal, ne pa bere knjige!

ŽANEK: Zakaj sta taka?

ROK: Jao Žanek, kok si beden.

ŽANEK: To ni moje ime!

ROK: Ja pa je!

KRISTJAN: Žanek! Žanek! Žanek!

ŽANEK: Pejta stran!

ROK: Ti pejt stran. Sej ne znaš igrat fusbala.

ŽANEK: Ja pa ja!

KRISTJAN: Ne pa ne!

ŽANEK: Ja pa ja!

ROK: Ne znaš, ker si beden.

KRISTJAN: Sva te vidla, kok pišeš v zvezek!

ROK: Sam bedniki pišejo!

ŽANEK: Če pišem domačo nalogo za slovenščino.

ROK: Hahahaha.

ŽANEK: A vama preberem?

KRISTJAN: Ja! Ful naju zanima!

AVTOR DRAME: Reče posmehljivo, kot znajo le otroci. Žanek se zdrzne in začne brati iz zvezka.

ŽANEK: Ko bom velik.

Ko bom velik, bom še vedno majhen, a bom drzen kot Oscar Wilde. Ko bom velik me bo strah, vendar bom pogumen kot Ana Karenina. Ko bom velik bom previden, ampak hkrati nor kot Kralj Lear. Ko bom star in imel palčko in tisoč bolezni, se bom z iskrico v očeh spominjal življenja, ki sem ga pustil za seboj. Ko me bodo pokopali in bo na mojem pogrebu pela pesem, vas bom opazoval iz raja, kjer bom spokojen z Adamom in Evo ...

AVTOR DRAME: Mimogrede, ta spis sem dejansko napisal. Takrat so se mi tudi smejali.

ROK: OMG.

KRISTJAN: Hahaahahaha.

ŽANEK: A vama ni všeč?

ROK: Res si beden. Ko boš velik, boš še bolj beden.

KRISTJAN: Kir luzer.

ROK: Pejd domov.

KRISTJAN: OMG, kaj je pa to?

AVTOR DRAME: Kristjan pocuka Žaneka za zobno ščetko. Da postane pogumen, ga mora najprej biti strah.

ŽANEK: Moja zobna ščetka ...

ROK: Hahahaha.

KRISTJAN: Kir bednik.

ROK: Hahahaha.

ŽANEK: Mami mi je rekla, da je kul.

ROK: Tvoja mami je bedna.

KRISTJAN: Ti si beden!

ROK: A delaš vse, kar ti mamica reče?

KRISTJAN: Sam pičkice to delajo!

ŽANEK: Nisem pičkica!

ROK: Če poslušáš mamico, si pičkica!

KRISTJAN: Pičkica, pičkica!

ŽANEK: A vidva ne poslušata mamice?

ROK: OMG.

KRISTJAN: Hahahahaha.

ROK: Ti si res en tak bednik.

ŽANEK: Ne bom je več poslušu!

KRISTJAN: Pejd domov!

ŽANEK: Kaj pa če še vama napišem nalogo?

AVTOR DRAME: Kristjan brcne žogo v Žaneka. Žaneka zakriči! Au!

ŽANEK: Au!

ROK: Nč nočva met s tabo. Luzer si.

KRISTJAN: Hahahahaha.

ŽANEK: Pejta stran!

ROK: Ti pejt stran. Midva sva pršla brcat žogo.

ŽANEK: A lahko še jaz?

KRISTJAN: Sej ne znaš.

ŽANEK: Ja pa znam! Glejta!

AVTOR DRAME: Žanek vzame žogo in jo brcne v gol. Žanek zgreši.

ROK: Hahahahaa.

KRISTJAN: Kok si slab!

ŽANEK: Sej bom!

ROK: A ti si v vsem nesposoben?

ŽANEK: Če zadanem, bosta moja prijatelja?

AVTOR DRAME: Žanek ponovno cilja in ko se že zdi, da bo zadel ... zbijem žogo stran od gola. Če bo trpel, bo postal močan.

KRISTJAN: Haha. Ne znaš!

ROK: Moj oči je reku, da sam piflarji ne znajo brcat žoge.

KRISTJAN: Moj tud!

ROK: Piflar piflar piflar.

ŽANEK: Nehita!

KRISTJAN: Hahahahahahahah.

ROK: Bednik!

KRISTJAN: Piflar piflar piflar.

ROK: Da ti pokažem, kok se dela.

AVTOR DRAME: Rok cilja in zadane v gol, ker Rok je pravi fant in ne nek bogi Žanek.

KRISTJAN: Toooooooooooooooooo!

ROK: Jaz pa nisem piflar!

KRISTJAN: Še jaz!

AVTOR DRAME: Kristjan cilja in zadane v gol! Toooooooo!

KRISTJAN: Jeeeeeee. Samo ti ne znaš! Samo ti ne znaš!

ROK: Pejd domov. Nočeva se več igrat s tabo.

AVTOR DRAME: Žanek začne jokati. Ampak res patetično cmerati.

Rok in Kristjan! Dajta ga še!

KRISTJAN: Hahahahaha. Jokica!

ROK: Jokica!

KRISTJAN: Jokica! Jokica!

ROK: Sam pedri jokajo!

AVTOR DRAME: Kristjan brcne žogo v Žaneka!

Dajta no! Še dlje! Bolj ga zmerjajta! Naj ga še nekdo brcne v trebuh.

KRISTJAN: Hahahahahahaha.

ROK: Hahahahahahaha.

KRISTJAN: Jokica jokica.

ROK: Peder!

KRISTJAN: Jokica in peder.

ROK: Peder in jokica.

KRISTJAN: Jokica in peder.

ROK: Peder peder peder.

KRISTJAN: Jokica in peder.

AVTOR DRAME: Žanek kriči in se joka. Žanek hoče zbežati, a ga Rok zbije na tla! Še! Še! Sam pizde bežijo! Reci mu to!

ROK: Sam pizde bežijo!

KRISTJAN: Pizda!

ROK: Piflar!

KRISTJAN: Peder!

ROK: Pizda!

KRISTJAN: Piflar!

AVTOR DRAME: Kristjan in Rok se smejita in dereta in zabijata žogo v Žaneka. Žanek se zvije v klopčič in joka.

Še vedno mi ni dovolj. Bolj ga mora boleti. Dajta ga še!

ROK: Jokica in peder!

KRISTJAN: Pizda in piflar!

ROK: Jokica in peder!

KRISTJAN: Pizda in piflar in jokica!

ROK: Peder in pizda in piflar!

KRISTJAN: Jokica in peder in pizda in piflar!

ROK: Pizda in piflar in jokica in peder!

AVTOR DRAME: Žanek ne ve, kaj bi, nič ne pomaga, nič ju ne ustavi! Žaneku zmanjkuje zraka in ko ga že skoraj nima več, se nekaj zgodi. Nekaj glasnega in hkrati tihega! Nekaj velikega in hkrati majhnega! Nekaj vidnega in hkrati ne! Zgodi se v njem! Zunaj njega. Vsepovsod! Žanek se umiri. Ne joka več. Zapre oči. Vdihne. Izdihne. Širno nebo se odpre. Močan tornado odpihne Žaneka proti oblakom. Dežuje.

In potem ...

Ne vem, zakaj sem napisal, da dežuje. Nimam dežnika in sedaj sem moker. Se je že komu to zgodilo? Pišeš in pišeš in potem napišeš nekaj, kar nima popolnoma nobenega smisla, ampak ker si napisal, je sedaj del besedila in si preveč ponosen, da bi izbrisal? No, meni se to ves čas dogaja. In sedaj, ker sem že napisal, da dežuje, bo pač deževalo, tudi če to pomeni, da bom moker. Kakorkoli ... kje sem ostal? Aja.

In potem!

Žanek se izgublja v tornadu, premetava ga sem in tja, njegovi kriki se izgublajo v šumu viharja. Tornado pridobiva na moči, ki traja in traja, a zdi se, da ni minila niti sekunda. V trenutku tornado ponikne ter vrže Žaneka na tla! Pred njim se razprostira snežna stepa. Toliko snega, da je vse sama belina, niti zrna druge barve. Žaneka je strah. Žanek ne ve, kaj se dogaja, zato tava sem in tja.

Dere se: na pomoč! Na pomoč!

ŽANEK: Na pomoč! Na pomoč!

AVTOR DRAME: Prepričan je, da sanja. Uščipne se, da bi se zbudil, ampak ga zgolj zaboli. Žanek joče. In kriči. In joče.

Potem pa ... BAM. V glavo ga zadane snežna kepa. Vem, da se ponavljam, ampak obljubim, da bo ta prizor drugačen od prejšnjega. Ful drugačen!

ŽANEK: Au!

AVTOR DRAME: Sliši se krohot. Izza pogleda se prikotali Snežak. Nima nosu. Zakaj točno ga nima, si bom izmislil pozneje.

SNEŽAK: Špam in špum in šššššššššš.

ŽANEK: Kdo si? Kje sem?

AVTOR DRAME: Reče popolnoma prestrašeno. Kot nek posranec, če bi to opisovala Rok in Kristjan.

SNEŽAK: Ššššš in psssssss in psaaaaaaa.

AVTOR DRAME: Snežak bo Žaneka nekaj naučil. Hočem, da odraste in ni takšna jokica.

ŽANEK: Na pomoč! Na Pomoč! Mami! Na pomoč!

AVTOR DRAME: Snežak naredi kepo in jo zatlači Žaneku v usta. Malo me je sram, da je takšna mevža. Jaz sem pogumnejši.

SNEŽAK: Ne izgublaj glasu, tu te nihče ne bo slišal.

ŽANEK: Na pomoč!

SNEŽAK: Takšnim, kot si ti, ni pomoči.

AVTOR DRAME: Žanek se razjezi. Naredi snežno kepo in jo vrže v Snežaka. Zgreši, ker Žaneki vedno zgrešijo.

SNEŽAK: Kakšna predrznost! Kepati mene, Snežaka! Takšne nesramnosti pa še ne. In tu, v mojem domu. Ne, ne. Tega ne bom dovolil. Opraviči se mi. Reci: oprostite, gospod Snežak.

ŽANEK: Kaj?

SNEŽAK: Kaj, kaj? Ne pretvarjaj se, da me nisi slišal. Opraviči se mi. Nemudoma. Takoj!

ŽANEK: Ti si mene kepal!

SNEŽAK: Kako si upaš! Jaz še nikoli nisem kepal nikogar!

AVTOR DRAME: Snežak je lažnivec in dramatičen. Vse njegove geste so pretirane in spominjajo na neko staro gospo, ki se dere zgolj sebi na čast.

SNEŽAK: Opraviči se!

AVTOR DRAME: Meni so vedno očitali, da se prehitro razjezim. Nisem jaz kriv, če je življenje dolgočasno in potrebujem dramo, da je zabavno.

ŽANEK: Ne bom. Ničesar nisem storil. Sploh ne vem, kje sem.

SNEŽAK: Ne verjamem ti! Jaz mislim, da si prišel z drugega konca sveta z namenom, da me razžališ. Poznam takšne kot si ti – živiš, da uničuješ življenje.

AVTOR DRAME: Žaneku je vse izjemno nenavadno. Prepričan je, da sanja, ker ni druge razlage. Ščipa se in ščipa in dere: na pomoč!

ŽANEK: Na pomoč!

AVTOR DRAME: Na pomoč!

ŽANEK: Na pomoč!

SNEŽAK: Tu ti nihče ne bo pomagal.

AVTOR DRAME: Snežak se odkotali stran. Žanek pogleduje za njim – ne ve, kaj bi.
Žanek se ozira v daljavo, nikjer ničesar, samo sneg. Neskončno polje snega.

ŽANEK: Pridi nazaj! Pomagaj mi! Ne pusti me samega!

AVTOR DRAME: Njegov glas odmeva v daljavi. Žanek postaja obupan.

ŽANEK: Gospod Snežak! Gospod Snežak!

AVTOR DRAME: Odmev. Samo odmev.

ŽANEK: Gospod Snežak! Žal mi je! Res mi je žal!

AVTOR DRAME: Odmev. Nekaj trenutkov nič in potem ... Snežak se katapultira iz tal in pristane pred Žaneka! Žanek se prestraši kot kakšna mala punčka. Jaz nisem tak. Res nisem.

SNEŽAK: Aha! Potem priznaš!

ŽANEK: Priznam, vse priznam – samo povej mi, kje sem?

SNEŽAK: Da bi vedel, kje si, moraš vedeti, od kod si prišel.

ŽANEK: Bil sem na igrišču. Nogomet sem igral ... in potem ... potem sem se znašel tu.

SNEŽAK: Fascinantna zgodba.

AVTOR DRAME: Meni je. Zato mora biti tudi njemu.

ŽANEK: Mi lahko pomagaš ali ne?

SNEŽAK: Lahko, ampak ti ne bom. Dolgočasen si mi.

AVTOR DRAME: Žanek se razjezi. Res pošteno razjezi.

Pobožam ga po laseh in mu zašepetam: boš spet jokal? Boš spet pičkica?

ŽANEK: Ti si pa grd! Kakšen snežak pa nima nosu?

AVTOR DRAME: Evo, vidiš! Saj znaš!

Pa še, sem vam rekel, da bom našel način, kako uporabiti ta nos. Mislim, da dokazujem, da sem spreten dramatik. To rečem brez kančka ironije, ker me ni sram samohvale.

SNEŽAK: Ohojoj! Vzemi nazaj! Reci, da sem najlepše bitje na svetu.

ŽANEK: Ne bom, ker bi to bila laž.

SNEŽAK: Če mi rečeš, da sem lep, ti pokažem pot domov.

ŽANEK: Ampak ...

SNEŽAK: Kaj, ampak? Hočeš domov ali ne? Čisto preprosto, res. Na ves glas zakriči, da sem lepši od princev in lepši od vitezov. Zakriči, da sem George Clooney snežakov in ti pokažem pot domov.

ŽANEK: Ampak ...

SNEŽAK: Kaj, ampak? A ni to najbolj očitna stvar? Poglej moje gumbe in moj klobuk. Moje oči in izklesano telo. Božanski sem. Snežak vseh Snežakov. Reci mi to!

AVTOR DRAME: Žanek je pred dilemo. Protagonisti morajo vedno biti v razkolu, ker jih to žene na njihovi poti. Žanek hoče domov, ampak noče lagati. Prosim en aplavz za vsemogočnega pisca tega besedila. Hvala, hvala!

SNEŽAK: Kaj tako razmišljaš? Kaj je tu sploh za razmišljati? Ti hočeš domov, jaz hočem slišati, da sem lep. Samo reci, da sem in zmagava oba.

ŽANEK: Ne morem reči nekaj, kar ne verjamem.

SNEŽAK: Zakaj? Kdo ti to omejuje? Resnica je zgolj tvoja, da jo ustvariš. Laž je konstrukt.

AVTOR DRAME: Smešno mi je, da Snežak tako suvereno govori o filozofskih konceptih, ker snežaki naj ne bi imeli možganov. Moj snežak je drugačen. Moj snežak je filozof.

ŽANEK: Ne prepričaj me. Sem se že odločil.

SNEŽAK: Ne, se nisi. Misliš, da si se, ampak kako to zares veš?

ŽANEK: Vem, ker sem si pri sebi tako rekel.

SNEŽAK: Točno! Vidiš! Res je, ker si ti rekel, da je res. Ni pomembno, da jaz mogoče tega ne verjamem, da ti cel svet ne verjame. Vse, kar je pomembno, je, da ti jemlješ to kot svojo resnico. Kar pomeni, da laž sploh ne obstaja.

AVTOR DRAME: Žanek je premlad, da bi razumel. Pomembno je, da razumem jaz. In ti. In vi.

Ta prizor se že vleče. Vem, da bi ga moral končati, ampak ga še ne bom. Kar tako, brez razloga, ker bi ga še pisal.

ŽANEK: Ne bom rekel in pika.

SNEŽAK: Kakšna pika? Kje vidiš kakšno piko? Tu je sama belina.

ŽANEK: Boš za vse imel duhovit odgovor? Zdaj me pa ti začanjaš dolgočasiti.

SNEŽAK: Predrznost! Prostranost! Kako si drzneš, res.

ŽANEK: Povej mi, kako pridem domov!

SNEŽAK: Ne bom. Nikoli ti ne povem.

ŽANEK: Potem te pa ne potrebujem. Bom našel sam.

AVTOR DRAME: Tudi tako trmast in neumen nisem. Ta Žanek mi ni podoben. Jaz bi se znašel in bi mu lagal. Jaz sem iznajdljiv in bi se rešil. Nisem takšna pičkica. Res nisem.

SNEŽAK: Pojdi. Poti nikdar ne najdeš. Upam, da se spotakneš in zlomiš nos!

AVTOR DRAME: Žanek malo razmišlja, nato se zateče na desno stran stepe. Snežak nekaj časa stoji sam, nato se iz leve spet prikaže Žanek.

ŽANEK: Kaj? V krogu sem šel?

SNEŽAK: Vse je krog.

ŽANEK: To ni mogoče!

AVTOR DRAME: Žanek se zateče na levo stran stepe. Snežak nekaj časa stoji sam, nato se iz desne spet prikaže Žanek.

Žanek ogorčeno gleda Snežaka. Ostal je brez besed. Mislim, da je to zdaj vrh prizora.

SNEŽAK: No? Mi boš rekel, da sem lep?

ŽANEK: Lagal ne bom, prosi me kaj drugega.

SNEŽAK: Prav, potem se pa igray z menoj.

ŽANEK: Igrati se hočeš?

SNEŽAK: Hočem, da se greva uganke!

ŽANEK: Uganke?

SNEŽAK: Ja! Moja najljubša igra na svetu. Jaz ti bo zastavil uganko in ti jo boš poskusil rešiti. Če jo rešiš pravilno, ti pokažem pot.

ŽANEK: Očitno nimam izbire.

AVTOR DRAME: Končno ena pametna poteza! Žanek odrašča.

SNEŽAK: Si pripravljen?

AVTOR DRAME: Žanek pokima, Snežak se odkašlja, potem pa ...

SNEŽAK: Imam dve glavi, a le eno telo. Bolj kot sem na miru, hitreje tečem. Kdo sem?

ŽANEK: Am ...

SNEŽAK: No?

ŽANEK: Ja ...

SNEŽAK: Tik tak.

ŽANEK: Ne preganjaj me!

SNEŽAK: Saj te ne, to je bil namig.

ŽANEK: Kakšen namig?

SNEŽAK: Precej jasen, se mi zdi.

ŽANEK: Ne vem. Ne grem se te igre.

SNEŽAK: Potem ti pa ne povem, kako priti domov.

AVTOR DRAME: Žanek se zelo razjezi. Začne delati kepe in obmetavati snežaka. Snežak se samo smeji.

SNEŽAK: Zastonj se trudiš. Nisi dovolj močan ali kot bi rekla tvoja sošolca; Žanek je pizda. Žanek je piflar. Žanek je peder!

AVTOR DRAME: Pa še bednik in pičkica!

ŽANEK: Sovražim te.

SNEŽAK: A da res?

ŽANEK: Sovražim te, sovražim te, sovražim te! Sovražim tebe in Roka in Kristjana in vse ostale.

SNEŽAK: A toliko, da nas sovražiš? Tako zelo veliko, mali Žanek?

Povej mi potem še to, kako si torej razlagaš, da si tu? Da se pogovarjaš s snežakom brez nosu? Da se dereš in jokaš in dereš in jokaš in še vedno nič ne spremeniš? Kako si to razlagaš? Kako to, mali Žanek, da si tu?

ŽANEK: Ne vem. Nič več ne vem.

AVTOR DRAME: Reče pol iz obupa, pol iz jeze.

SNEŽAK: Skrivnost!

ŽANEK: Kaj?

SNEŽAK: Resnica je skrivnost. Na tebi je, da najdeš odgovor nanjo.

ŽANEK: Ga iščem, ampak mi na poti stoji nadležen Snežak. Povej mi že enkrat!

SNEŽAK: Tako lahko ne bo. Dam ti pa še eno možnost.

ŽANEK: Ne grem se več ugank.

SNEŽAK: Če nočeš uganke, potem pa želim nov nos!

ŽANEK: Nov nos?

SNEŽAK: Nočem, da me še kdo užali, kot si me ti. Hočem biti lep. Hočem imeti nos!

AVTOR DRAME: Žanek nekaj časa razmišlja, nato vzame zobno ščetko, ki jo nosi kot verižico.

ŽANEK: Že vem!

AVTOR DRAME: Zapiči jo Snežaku na nos. Vidite, vse ima naenkrat smisel.

SNEŽAK: Ohoho. Kaj je pa to?

ŽANEK: Tvoj nov nos. No? Kaj praviš?

AVTOR DRAME: A snežaki so sploh lahko lepi ali grdi?

SNEŽAK: Ne vem. Sem lep?

ŽANEK: Kot pravi snežak!

SNEŽAK: Huraaaaa!

AVTOR DRAME: Ta snežak mi gre že za živce. Rajši bi pisal o čem drugem.

ŽANEK: Zdaj pa hitro povej.

AVTOR DRAME: Bom zdaj šel naprej, samo Snežak se še zakrohota. Njegov smeh odmeva, nato se odkašlja in ...

SNEŽAK: Po resnici ... Ne vem poti, vem pa, kdo ti jo lahko pokaže.

ŽANEK: Kdo?

SNEŽAK: Tu blizu je pot, ki pelje iz neskončnosti. Vije se daleč v gore, kjer prebivajo trije orakli. Tri opice, ki vedo vse, o vsem. Poglej, tu greš mimo tistega nasipa snega, naprej po snegu in še dlje in potem boš tam!

ŽANEK: Kako lahko vem, da spet ne lažeš?

SNEŽAK: Ne veš. Ampak nimaš druge izbire.

AVTOR DRAME: Žanek hoče še nekaj reči, ampak si premisli in reče samo ...

ŽANEK: Potem pa grem.

AVTOR DRAME: Žanek se nasmehne in odhiti naprej. S Snežakom opazujeva, kako izginja v daljavi ...

A bi se moralo na koncu še nekaj zgoditi? Snežak je zdaj kar obstal tu, Kot da ga sploh nikoli ne bi bilo. Manjka neka resolucija. Nekaj zabavnega. Mogoče se pa preprosto Snežak stopi pred našimi očmi. Mogoče se vse stopi in sneg odkrije ogromno pšenično polje.

Mogoče zdaj tlesknem s prsti in se res vse to zgodi.

Mogoče začnem tavati med bilkami pšenice in naenkrat zagledam svojo babico.

Mogoče se gledava in si nato skočiva v objem.

Mogoče joče, mogoče jočeva oba.

Mogoče me poboža po laseh in se mi nasmehne.

Mogoče mi reče, da me ima rada in da me je pogrešala.

Mogoče sem nekaj časa tiho, ker ne vem, kaj bi rekel.

Mogoče mi poljubi čelo.

Mogoče ...

Ne. Nič od tega se ne zgodi. Zgodba gre preprosto naprej.

Torej ... Žanek se po dolgem tavanju znajde v gosti džungli. Sliši se krike opic in petje ptic. U-U. ČIV ČIV. Žanek zagleda troglavi stvor. Počasi in previdno se mu približa.

OSCAR WILDE: Tako sem pameten, da včasih ne razumem niti besed, ki jih govorim.

KRALJ LEAR: Dragi Oscar, je res, kar praviš?

OSCAR WILDE: Moj veličastni Kralj Lear, jaz bom to, kar sem, ostali so že zasedeni.

KRALJ LEAR: Glej, glej, od kdaj pa znaš toliko pesmic?

ANA KARENINA: Vedno eno in isto. Vedno vidva in vajino blebetanje. Vedno jaz. Sama. Vedno jaz. Nikoli nihče drug.

KRALJ LEAR: Žalostna Karenina, kaj pomenijo te gube na čelu? Nekam grdo gledaš zadnje čase.

ANA KARENINA: Breme preteklosti mi ne pusti dihati. Ne vem, če je bilo prav, da sem svet zapustila, kot sem ga. Morda bi lahko bilo drugače. Morda bi lahko bila srečna. Morda ne bi rabila poslušati vajinih norčevanj.

KRALJ LEAR: Kako, norec mi praviš?

OSCAR WILDE: Sanjači in norci se znajdejo le v mesečini, njihovo prekletstvo pa je, da vidijo zarjo pred drugimi.

AVTOR DRAME: Žanek ne more verjeti svojim očem. Pomenca si jih in se spet uščipne, da se prepriča, da ne sanja. Potem pa ...

ŽANEK: Pardon ...

ANA KARENINA: Kdo nas moti?

KRALJ LEAR: Glej, glej! Miška. Mir, mir! Ta košček praženega sira bo zadostoval. Tu je moja rokavica. Velikanu jo vržem v obraz. Sem s helebardami! O! Ptice, srečno pot! Naravnost v črno. Bravo! Hej, ti – geslo!

AVTOR DRAME: Pupilija ferkeverk! Mu prišepnem.

ŽANEK: Pupilija ferkeverk!

ANA KARENINA: Kako si drzne!

KRALJ LEAR: Stran! Izpred oči!

AVTOR DRAME: Zanalašč sem mu narobe povedal.

OSCAR WILDE:: Obnašajta se no! Ne vidita, da ga je strah.

ŽANEK: Prosim vas, pomagajte! Snežak me je poslal. Izgubil sem se v tej ... v tej ... rad bi našel pot domov ... Iščem tri orakle ... opice, ki vedo vse, o vsem.

ANA KARENINA: Ti je to natvezil? Meni je nekoč rekel, da bom tu našla tisto, zaradi česar sem se vrgla pod vlak. Learu je rekel, da bo tu našel pamet. Oscarju je obljubil majhne fantke – še nedotaknjene. Vidim, da se ni spremenil. Razočaran boš, lepi fantek. Tu ni nobenih oraklov. Na tej gori smo samo mi. Tu smo od nekdaj in tu bomo za vedno.

ŽANEK: To ne more biti res ... Kako ste lahko tu? Pa prav vi?

KRALJ LEAR: Da me poznaš? Saj to ni Lear. Mar hodi Lear tako? In govori? Je to njegov pogled? Mogoče pa se mu že pamet kisa in mu čuti odpovedujejo. – Mar sanjam? Bogve, če ne. Kdo mi lahko pove, kdo sem?

OSCAR WILDE: Learova senca.

ANA KARENINA: Prosim, dovolj.

KRALJ LEAR: Ne, rajši hlapec in tovorni konj.

ŽANEK: Ne razumem. Vrti se mi.

AVTOR DRAME: Kako se vam zdi, ta rešitev? Da sreča ravno njih, ravno zdaj, ravno tu? Ni preveč verjetno, a? Vseeno mi je. Meni je zabavno.

ANA KARENINA: Pridi, da ti olajšam bolečine. Zakaj lepi fantje vedno najgrše jočejo? Ti dam napoj, da ozdraviš? Ti prerokujem, kaj te čaka? Kdo še boš? Kdo ne boš nikoli?

ŽANEK: Nočem. Strah me je.

ANA KARENINA: Če te pa česa ne sme biti, je pa to, kar nas čaka. Prišlo bo in ne bo nehalo prihajati.

AVTOR DRAME: Tlesknem s prstom in kot začarani, Ana Karenina, Oscar Wilde in Kralj Lear padejo v trans. Derejo se in plešejo. Kot nek ritual pri Schechnerju ali pri Kralju v Pekarni. Začnejo prerokovati.

ANA KARENINA: Našel boš pot.

OSCAR WILDE: Vendar si ne boš želel domov.

KRALJ LEAR: Jezen boš, da boš gledal zvezde in luno ...

ANA KARENINA: ... in se hkrati zavedal ...

OSCAR WILDE: ... da na milijone ljudi gleda iste zvezde ...

KRALJ LEAR: ... in isto luno ...

ANA KARENINA: ... in da je konec vseh koncev to popolnoma vseeno ...

OSCAR WILDE: ... ker bomo tako kot ti ...

KRALJ LEAR: ... vsi umrli.

AVTOR DRAME: V trenutku padejo iz transa. Žanek jih okamnelo gleda. Tišina. Še jaz sem tiho in razmišljam, kaj je ta prerokba pomenila. Če ima mogoče kakšne povezave z mojim življenjem. Če sem morda to napisal, da bi sam sebe opozoril na nekaj. Na nekaj, kar se skriva v meni. Ne vem. Ne vem več, zakaj pišem, to kar pišem. A pisatelj mora vedeti, kako pride do svojih idej? Od kje izvirajo? Kdo je kriv, da sploh so?

Ne vem ...

Spet tlesknem s prsti in potem ... kot da se ne bi nič zgodilo.

OSCAR WILDE: Izkušnje so zgolj druga beseda za napake.

ŽANEK: Nočem vas več poslušati.

ANA KARENINA: Ostani še. Nočem biti sama z njima. Sploh pa ne s tem norim kraljem. Pardon ... s tem norim beračem.

KRALJ LEAR: Ti kanja vražja! Čuj me, narava, čuj, boginja draga! Opusti svoj namen, če si hotela z zarodom obdariti to kanaljo! Pošlji ji v boke jalovost, osuši ji plodnico, da iz tega odurnega života nikdar otrok ne bo zrastel, ki bi ji bil v čast. Če ga pa spočne, naj ga bo sama zloba, da jo bo le nečloveško gnjavil in trpinčil, ji čelo zgubil že za mladih dni, razril obraz s solzami in ji vračal vse materinske muke in skrbi s prezirom in posmehom. Naj občuti, da je nehvaležnost hujša kot gadji strup! Stran! Stran!

ANA KARENINA: Ta pridiga je bila odveč.

AVTOR DRAME: To lahko reče samo profesorica za dramsko pisanje.

KRALJ LEAR: Odveč? Celo najbednejši imajo kakšno stvar, ki je odveč. Če človek nima več, kot potrebuje, živi kot zver. Ti si gospa: povej, če je dovolj že to, da se oblačiš, čemu se odevaš v ves ta tvoj sijaj, ki komaj da te greje?

OSCAR WILDE: Ženske se ljubi, ne razume.

ŽANEK: Vi ste nori. Nočem biti več drzen kot Oscar Wilde, pogumen kot Ana Karenina in nor kot Kralj Lear!

AVTOR DRAME: Zasliši se grom! Bliskne – ŽBRUM! In spet in spet in ŽBRUM!

ŽANEK: Nočem, da ste del mene. Da ste mi za vzor. Nočem. Nočem. Nočem!

AVTOR DRAME: Pripravlja se vihar. Res divji vihar. Takšen veter, da žge v obraz. Tudi mene. In tebe. In vas.

KRALJ LEAR: Tuli, vihar, in trobi! Naj se ti lica razpočijo! Naliv, divjaj dokler ne potopiš pod sabo tudi zvonike in peteline vrhu streh! Ti grom vse stresajoči, treskaj v ta svet, dokler se ne splošči, stri stvarstvu vse delavnice in semena, ki nehvaležni človek raste iz njih!

OSCAR WILDE: Prezgodaj je. Ne bi še smelo bliskati!

ŽANEK: Kaj se dogaja? Zakaj se vse trese?

AVTOR DRAME: Ne skrbi, Žanek. Kmalu bo konec. Kmalu boš razumel.

KRALJ LEAR: Nagrmi se do sitega, nabliskaj in nadežuj!

ANA KARENINA: Bežimo! Pod streho!

OSCAR WILDE: Če ne boš predolgo, te bom čakal tu do konca življenja.

ŽANEK: Stojte! Povejte mi, kje sem!

ANA KARENINA: Nikjer, dragi Žanek. Prav nikjer.

OSCAR WILDE: Če bi jaz pisal ta prizor, bi ga napisal drugače.

KRALJ LEAR: Naj nebo, ki nam rohni nad glavami, poišče zdaj svoje sovražnike! Nad menoj so več grešili, kot sem sam grešil.
V glavi se mi vrti. Pridi sem, fant moj. Kaj je? Ti je mraz? Ubogi Žanek, kos srca še imam in temu je žal zate.

AVTOR DRAME: Vihar ponikne. Kar tako. Iz nič. Kakor da bi nekdo kot bog upravljal dogajanje. Tu vam pomežiknem, da je jasno, da sem ta bog – jaz. Posije sonce.

ŽANEK: Ničesar več ne razumem. Kje sem se znašel?

OSCAR WILDE: V drami. V svoji drami. Ki jo pišeš prav sedaj.

ANA KARENINA: Oscar, nikar! Vse je boljše kot laži in prevare.

ŽANEK: Ne norčujte se iz mene! Resno vam govorim! Rad bi našel pot domov.

AVTOR DRAME: Dajmo, Žanek! Pokaži jim, kdo je kdo.

OSCAR WILDE: Življenje je preveč pomembno, da bi se ga jemalo resno.

ŽANEK: Prosim vas, povejte mi. Predolgo že tavam. Rad bi se vrnil! Naredil sem napako.

KRALJ LEAR: Si tudi ti razdal vse svojim hčerkam, da si tak daleč pal?

ANA KARENINA: Od tu vodi le ena pot.

OSCAR WILDE: O daj, da ti poljubim roko!

KRALJ LEAR: Prej si jo obrišem: po smrtnosti diši.

ANA KARENINA: Zakaj si pa želiš domov? Zakaj ne bi ostal z nami?

ŽANEK: Ne spadam sem. Tu ni nič resničnega. Tega nisem hotel. Hotel sem igrati nogomet.

KRALJ LEAR: Če bi rad jokal nad mojo usodo, vzemi moje oči. Poznam te: tvoje ime je Lear v nastajanju. Preden je Lear padel v norost. Saj veš, da na ta svet prijočemo – komaj zajameš sapo, že vekaš in kričiš. Poslušaj.

OSCAR WILDE: O, kakšen dan!

AVTOR DRAME: Lear preveč govori, vem. Pa kaj! Pač nisem popoln pisatelj.

KRALJ LEAR: Ko se rodiš, zajočeš, ker stopaš na ta velikanski oder samih bedakov – Kaj če bi poskusil in se tej jokavi candri in tej pedruli za hrbet splazil, potlej pa – pomor! Pomor, pomor, pomor!

AVTOR DRAME: Kralj Lear začne daviti Ano Karenino in Oscarja Wilda. Zdaj gre pa zares!

ANA KARENINA: Vronski! Reši me! Vronski!

OSCAR WILDE: Pravi prijatelji te zabodejo v prsa!

ŽANEK: Kaj delaš? Pusti ju!

KRALJ LEAR: Jaz se bom maščeval, da bo ves svet – da, delal bom stvari – kaj, še ne vem, vem pa, da bo šel srh človeštvu po kosteh. Ne mislite, da bom zajokal – ne, ne bom.

AVTOR DRAME: Žanek se zavije v klopčič. Žanek zakriči. Ko se že zdi, da bosta Ana in Oscar umrla, se začneta groteskno smejati.

ANA KARENINA: Pa smo spet tu!

OSCAR WILDE: Pričakujte nepričakovano!

KRALJ LEAR: Grom in pekel! Sedla na konje! Skličite mi spremstvo!

AVTOR DRAME: V Žaneku se nabira bes in brezup. Vre in vre, dokler naenkrat ne eksplodira. BUM BAM BUM ŽRRRRUS.

ŽANEK: Dovolj! Dovolj! Dovolj!

AVTOR DRAME: Troglavi stvor v trenutku okamni, kot da so marionete Žanekovim besedam. Kot da bi Žanek bil avtor drame. Kot da bi bil bog.

ŽANEK: Ne boste se ganili! Ne boste spregovorili! Prišel sem, da izvem, kako pridem domov in ne grem, dokler mi ne poveste.

AVTOR DRAME: Troglavi stvor onemi. Žanek začudeno ugotovi, da lahko troglavi stvor upravlja kot lutko. Začne eksperimentirati, kaj vse jih lahko prisili narediti. Ano klofutne z Learovo roko. Oscarja z Anino. In v tem stilu naprej. Karkoli pač že, samo da je vsaj malo smešno. Nočem, da je to neka zamorjena tragedija.

ŽANEK: Dovolj!

Karenina ... prej si omenila neko pot.

ANA KARENINA: Sem.

AVTOR DRAME: Reče, kot da bi jo nekdo davil.

ŽANEK: Kje je? Kam me vodi?

ANA KARENINA: Moraš nazaj do Snežaka. Tam zaviješ desno in se vrtiš v krogu dokler ne zagledaš piko na nebu. Sledi ji. Pripeljala te bo do železniške postaje. Tam te bo čakal vlak. Isti, kot je mene. Vkrcaj se, če drzneš.

AVTOR DRAME: Žanek jih spusti izpod svojega nadzora. Vsi lažje zadihajo. Še jaz in ti. In vi.

KRALJ LEAR: Salamensko strupen fantek!

OSCAR WILDE: Vsi smo v žlebu, le da nekateri gledamo zvezde!

AVTOR DRAME: Žanek jih še nekaj časa opazuje, nato se obrne in gre. Troglavi stvor se kot opica zažene na drevo in izgine v džungli.

Ta prizor mi je bil všeč. Verjetno, kar ga večino nisem napisal sam, ampak sem vzel že napisane replike in jih zlepil skupaj. Precej klavrno, ampak vseeno. Prav občutno se vidi, da ga nisem napisal jaz. Liki so dejanski karakterji in ne zgolj neke abstraktne ideje, ki govorijo o nekih visokih načelih, ki se samo meni zdijo visoki in zanimivi. Tudi nekaj se celo zgodi. Nikoli nisem razumel koncept dramskega dejanja, tu pa se mi zdi, da se prav vidi, kako mučno je spoznanje, ko spoznaš, da tvoji idoli niso to, kar si si predstavljal.

Meni se ni veliko zgodilo. Večino časa čakam, zdaj je pa čakanje postalo že edini čas, ki ga sploh poznam.

Ne vem, zakaj, ampak zdaj sem se spomnil nanjo. Tlesknem s prsti in prikaže se Suzana. Ta prizor ne bo za vas. Tudi Žaneka ne potrebujem. Ta prizor je samo zame.

Bila sva na železniški postaji. Čakala sva vlak, ona je kadila cigareto, ker je bila neverjetno kul, jaz sem pa postopal sem in tja, ker sem že takrat bil luzer.

SUZANA: Bi se lahko malo umiril? Živčno me delaš.

AVTOR DRAME: Prosim?

SUZANA: Nerviraš me, ko tako hodiš sem in tja.

AVTOR DRAME: Oprosti.

SUZANA: Ne rabim, da se mi opravičiš, rabim, da nehaš.

AVTOR DRAME: Aha ... bom šel na drugo stran.

SUZANA: Na drugi strani ni vlaka.

AVTOR DRAME: Kako pa veš?

SUZANA: Ker se že tri leta vozim z njim.

AVTOR DRAME: Aja?

SUZANA: Ja.

AVTOR DRAME: Kam pa?

SUZANA: Zakaj bi pa to tebe brigalo?

AVTOR DRAME: Ne vem ... vprašam.

Postavim se malo stran od nje. Nekaj časa sva tiho. Potem začnem spet tapkati z nogo. Luzer pač.

SUZANA: A ti to resno?

AVTOR DRAME: Kaj?

SUZANA: Nehaj!

AVTOR DRAME: Ne morem. Živčen sem.

SUZANA: Živčen? A si na nevarni pustolovščini, da rešiš svet? In bo to tvoje bedno tapkanje, tisto, ki nas bo rešilo?

AVTOR DRAME: Ubistvu ... ja!

SUZANA: A tko? Pred čim nas boš pa rešil?

AVTOR DRAME: Pred življenjem.

SUZANA: A si pobegnil iz kakšne bolnice?

AVTOR DRAME: Nisem. Se pa morda znajdem tam.

SUZANA: Zelo verjetno.

AVTOR DRAME: Zakaj si pa tako nesramna?

SUZANA: A da sem?

AVTOR DRAME: Malo pa.

SUZANA: Ti bi tud bil na mojem mestu.

AVTOR DRAME: Zakaj?

SUZANA: Ponavljam ... zakaj bi pa to tebe brigalo?

AVTOR DRAME: Ker sem tu, in ker sem te vprašal in ker me zanima?

SUZANA: Waw ... nimam odgovora na to.

AVTOR DRAME: Potem mi pa odgovori na prejšnje.

SUZANA: Življenje je kurac.

AVTOR DRAME: Točno! Zato pa moram rešiti svet pred njim.

SUZANA: S čim naš boš pa rešil?

AVTOR DRAME: Pisatelj bom.

SUZANA: Aja? A boš napisal neko bedno dramo, kjer boš ti glavni lik?

AVTOR DRAME: Mogoče.

SUZANA: Z vsakim stavkom si bolj nor.

AVTOR DRAME: Med norostjo in genialnostjo je zelo tanka meja.

SUZANA: Je, ja, ampak ti si šel čez rob.

AVTOR DRAME: Morda.

SUZANA: Čuden si.

AVTOR DRAME: Ti tudi.

Gledava se. Dolgo. Jaz se zaljubim, če ni bilo to že zdavnaj jasno.

Torej? Nisi mi še povedala, zakaj je življenje kurac.

SUZANA: Dolga zgodba.

AVTOR DRAME: Imam čas. Vlaka očitno še ne bo.

SUZANA: Zdaj pride.

AVTOR DRAME: No ... potem se bom pa zadovoljil s krajšo verzijo.

SUZANA: Življenje je kurac, ker živiš in ne veš zakaj, potem pa umreš in je vsega konec.

AVTOR DRAME: Precej abstraktno.

SUZANA: Taka sem.

AVTOR DRAME: Jaz tudi.

SUZANA: Samo, da jaz nisem nora.

AVTOR DRAME: No ja ... malo pa verjetno si.

SUZANA: V primerjavi s tabo bi rekla, da ne.

AVTOR DRAME: Aja? Sploh me ne poznaš.

SUZANA: Ti tudi mene ne.

AVTOR DRAME: Kdo te pa pozna?

SUZANA: Nihče zares.

AVTOR DRAME: Žalostno, se ti ne zdi?

SUZANA: Ne ravno. Nič več me ne more spraviti v slabo voljo.

AVTOR DRAME: Kaj pa v dobro?

SUZANA: To pa sploh ne vem, kako je.

AVTOR DRAME: Potem pa še nisi bila zaljubljena.

SUZANA: Nisem.

AVTOR DRAME: Pa še boš.

V daljavi se zasliši vlak. ČU ČU.

SUZANA: Kdo sploh si ti?

AVTOR DRAME: Fant, ki bo rešil svet. Pa ti?

SUZANA: Punca, ki misli, da svetu ni pomoči.

AVTOR DRAME: Gledava se.

Vlak se ustavi na tirih pred nama. Oba se vkrcava. Suzana gre v desni vagon, jaz v levi. Preden stopiva skozi vrata, se ozreva nazaj. Drug drugemu se nasmehneva. Tlesknem s prsti in izgine, kot da je nikoli sploh ne bi bilo.

Žanek od nikoder priteče na železniško postajo. Vlak izpeljuje s tira. ČU ČU. Žanek panično teče, da bi ujel vlak. Teče in teče in teče. Žene ga življenjska sila.

Nimam srca, da mu ne uspe, zato mu dovolim, da v zadnjem hipu skoči na zadnji vagon. Odpre vrata prvega kupeja. V njem ob oknu sedi

zguban starec. Žanek se usede poleg njega, jaz se usedem poleg Žaneka. Božam ga po laseh. Dolgo se peljemo v tišini in vsi gledamo nekam v daljavo.

STAREC: Lep je ... se vam ne zdi?

ŽANEK: Prosim?

STAREC: Svet. Lep je ... se vam ne zdi?

ŽANEK: Ne vem ... nikoli nisem še razmišljal o tem.

STAREC: Meni se zdi lep. Tudi po vseh teh letih in vseh stvareh, ki sem jih doživel. Lep se mi zdi.

ŽANEK: Ne vem, kaj bi rekel.

STAREC: Zakaj morate pa kaj reči?

ŽANEK: Da ne bi nastala nerodna tišina.

STAREC: Tišina ni nikoli nerodna.

ŽANEK: To pa ne vem, če je res.

STAREC: Potem se imate pa še veliko za naučiti.

AVTOR DRAME: Kakopak ne, nastane nerodna tišina.

ŽANEK: A veste, kaj ima dve glavi in eno telo ter bolj kot je na miru, hitreje teče?

STAREC: Vem.

ŽANEK: Mi poveste?

STAREC: Peščena ura, predragi Žanek. Peščena ura.

AVTOR DRAME: Odgovore včasih dobimo, ko najmanj pričakujemo.

ŽANEK: Ste poznali Snežaka?

STAREC: Sem. Dober človek, čeprav malo preveč govori za moj okus. Ko si moje starosti, raje govoriš, kot poslušáš.

ŽANEK: Ne vem, če bom kdaj dočakal toliko let.

STAREC: Veliko vas še čaka, verjemite mi.

ŽANEK: Včasih se ne zdi tako.

STAREC: Spomnim se, kako je bilo, ko sem bil vaše starosti ...

ŽANEK: Zakaj me vikate?

STAREC: Ker se to spodobi.

ŽANEK: Čudno mi je.

STAREC: Vam niso doma povedali, da je grdo prekiniti človeka, ko govori? Sploh starega. Hitro izgubimo misel.

ŽANEK: Mogoče so pa res moji starši krivi za vse.

STAREC: Ne dvomim, da vas niso učili. Vprašanje je, če ste se kaj naučili.

ŽANEK: Prej niste dokončali ...

STAREC: Pozabil sem.

AVTOR DRAME: Sliši se loputanje vrat drugih kupejev.

STAREC: Pripravite karto. Kmalu pride sprevodnik.

ŽANEK: Karto?

STAREC: Za vlak.

ŽANEK: Nimam je.

STAREC: Kako je nimate? Potem se ne morete peljati ...

ŽANEK: Iščem pot domov. Ta vlak me bo pripeljal tja.

STAREC: Brez karte gotovo ne. Skrijte se! Če vas najde ...

ŽANEK: Kdo?

STAREC: Sprevodnik! To ni navaden vlak. Če vas dobijo brez karte ... nič vas ne reši.

ŽANEK: Orakli niso omenili karte.

STAREC: Ha! Oni so vas poslali? Norci. Eden večji od drugega. Kaj so vam natvezli? Da vas tu čaka vse, kar ste si vedno želeli? Da vas bo potovanje spremenilo v človeka, ki morate biti? Larifari.

ŽANEK: Nekaj takšnega, ja.

STAREC: Meni so davno nazaj obljubili svet. Rekli so mi, da bom reševal življenja in da me bodo slavili. Da bom ključ do uganke, ki jo človeštvo rešuje že od nekdaj. Norci. Govorili so mi o svetu, kjer bo vladala milina. Govorili so mi ... in jaz sem jim verjel. Poslali so me na vlak – da naj bi me pripeljal do tja, kamor moram priti. In tako je minilo devetdeset let.

ŽANEK: Prosim?

STAREC: Kaj sem vam prej rekel o prekinjanju?

ŽANEK: Oprostite, ne razumem. Orakli so tudi vas poslali na vlak? In se še niste izkrcali?

STAREC: Še vedno potujem. Ni še prispel na mojo postajo.

ŽANEK: Ampak ...

AVTOR DRAME: Zvok loputanja vrat kupejev postaja vse glasnejši, zato da se stopnjuje napetost. Da ima prizor urgentnost. Da slutite, da se bo morda zgodilo nekaj groznega.

STAREC: Lep je ... se vam ne zdi?

ŽANEK: Prosim?

STAREC: Svet. Lep je ... se vam ne zdi?

ŽANEK: To ste že rekli.

STAREC: A da sem? Ne vem več.

Sem vam že pravil o svoji prvi ljubezni?

ŽANEK: Komaj sem prišel ...

STAREC: Meni se zdi, da ste že celo večnost tu ...

AVTOR DRAME: Starec se nagne naprej, kot da bo povedal nekaj izjemno pomembnega. In še res, povedal bo bistvo. Bistvo tega, zakaj smo na tem svetu. Žanek in jaz. Ti in vi.

STAREC: Spoznala sva se v srednji šoli. Čisto slučajno – po naključju. Takrat še nisem vedel, kako delujejo te stvari. Res je bila lepa. Jaz pa vse prej kot to. Enkrat sem se opogumil in jo po pouku povabil na sprehod. Hodila sva tako dolgo, dokler nisva pozabila na čas. Pred nama se je razprostiralo širno zeleno polje. Spodaj je dražilo kolena, zgoraj je žgečkalo rdeče nebo. Najini čuti so pridobili novo dimenzijo. Brez vsakršnega dvoma sva vedela, tako zelo sva bila prepričana, da takšen kraj preprosto ne more biti z našega sveta. Narava ni dovolj ustvarjalna, da bi se spomnila česa tako osupljivega. Spleteno je bilo iz mladostniške domišljije, poletne vročice in poželenja. V vsaki bilki je sijal delček naju – intenzivno, a nekako neprisotno. Odsev najinih misli, morda. Strmela sva v življenje samo, prostrano in neokrnjeno. Lahko bi prišla do konca, otipala njegov rob, celo odkrila nekaj povsem novega, vendar sva raje gledala drug drugemu v oči. Življenja naju je bilo še strah.

AVTOR DRAME: Dolga tišina.

ŽANEK: Mene ga je tudi.

AVTOR DRAME: Zvok loputanja vrat je že tako glasen, da nas skoraj ne slišite.

STAREC: Prihaja. Uničil vas bo.

ŽANEK: Skril se bom.

STAREC: Ne bo vam uspelo. Vsakega najdejo.

ŽANEK: Potem bom pa izstopil.

STAREC: Vlak se še zelo dolgo ne bo ustavil.

ŽANEK: Skočil bom dol.

STAREC: Ne norite. Vzemite mojo karto.

ŽANEK: Ne morem. Kaj bo potem z vami?

STAREC: Kdo ve ... predolgo že potujem. Utrujen sem. Na ... vzemite.

ŽANEK: Ne bom. Nočem. Raje se jaz soočim z njim.

AVTOR DRAME: Zvok loputanja vrat ponikne, zgolj zato, da se bolje sliši naslednji del.

STAREC: Zmotil sem se. Dobro ste vzgojeni.

ŽANEK: Vesel sem, da sem vas spoznal.

STAREC: Da ste me spoznali? Nihče nikogar nikoli zares ne spozna. Vsi si z drug drugim le krajšamo čas.

ŽANEK: Potem sem pa vesel, da ste mi krajšali čas.

AVTOR DRAME: Starec se nasmeji. Žanek vstane in odide proti izhodu kupeja.

STAREC: Lep je ... se vam ne zdi?

ŽANEK: Lep je.

AVTOR DRAME: Žanek pobegne iz kupeja. Zbeži proti zadnjem delu vlaka in skoči iz vagona. Žanek se kotali in kotali in kotali navzdol po hribu.

Ima to potovanje sploh smisel? Ne vem več ... Malo sem se izgubil. Boli me glava in nimam več koncentracije. Utrujen sem. Tako zelo izčrpan, da sploh ne vem, če bi nadaljeval. Nihče ti nikoli ne pove, kako težko je pisati. Od tebe se pričakuje, da se ves čas spominjaš nekih novih stvari, da ves čas pleteš zaplete in dogodke in da z unikatnim glasom pišeš o stvareh, ki so jih itak drugi že tisočkrat napisali. Nekaj mi doni v glavi. Utrujen sem.

Naslednji prizor bom kar pisal. Nimam niti načrta, o čem bo govoril. Mogoče ne bo imel nobenega smisla. Whatever.

Tlesknem s prsti in naenkrat smo v raj. Vse je peščeno in kamnito. Na sredini drevo spoznanja in drevo življenja, ki gnijeta in razpadata. Adam in Eva, popolnoma gola, se igrivo a nedolžno lovita okoli dreves. Žanek se še vedno kotali navzdol po hribu.

EVA: Adam?

ADAM: Eva?

EVA: Koliko časa me boš še lovil?

ADAM: Še enkrat toliko kot do sedaj.

EVA: Torej dvakrat neskončno?

ADAM: Neskončno neskončno-krat.

EVA: Norček si.

ADAM: Tvoj norček.

EVA: Tvoja bom, če me uloviš.

ADAM: Dobil te bom, Eva, boš videla.

AVTOR DRAME: Eva se mu izmika, hoteč, da jo ulovi.

EVA: Kaj pa bo, ko me dobiš?

ADAM: Prevzela te bo duša.

EVA: Čigava? Tvoja, Adam?

ADAM: Moja, Eva.

AVTOR DRAME: Žanek pristane v raj. med drevesom spoznanja in drevesom življenja. Od padca je Žanek pohabljen. Leži na tleh. Adamu in Evi je neviden in neslišen, vendar ju nekaj zmoti. Nekaj je podrlo prvo domino. Kaj sploh to pomeni?

EVA: Adam?

ADAM: Eva?

EVA: Preletel me je srh.

ADAM: Če boš predolgo na miru, te še ulovim.

EVA: Duh sem. Nekoč sem bila zvezda. Katero hočeš uloviti?

AVTOR DRAME: Lovljenje se nadaljuje z očitnim nelagodjem.

ADAM: Kaj govoriš?

EVA: Vstopila sem v temnico, ki je ječa telesa. In rekla sem: Kdor sliši, naj se zbudi iz globokega spanca.

ADAM: In potem sem se razjokal.

EVA: Ko si si obrisal solze, si vprašal ...

ADAM: Kdo je ta, ki kliče moje ime in zakaj je to upanje prišlo nadme, jaz sem vendar v okovih te ječe?

EVA: In odgovorila sem: Jaz sem žarek svetlobe in čistega duha. Vstani in se spomni in poišči svoje korenine, ker sem to jaz in zavedaj se globokega spanca.

AVTOR DRAME: Žanek se počasi prebuja. Adamu in Evi je še vedno neviden in neslišen. Oba spreleti srh. Mene tudi in še vas. Kot nekakšen šok elektrike, vendar ni elektrika, ker v raju ni električne napeljave.

BZ BZ. Kot znak električnega šoka, ki spreleti vse nas.

ADAM: Eva?

EVA: Adam?

ADAM: Kaznuje naju.

EVA: Ničesar nisva storila.

ADAM: Mogoče se ne bi smela več loviti.

EVA: Spočijva se.

AVTOR DRAME: Adam se usede pod drevo življenja, Eva pod drevo spoznanja. Nekoč sem sanjal, da sem v rajju. Ogovoril sem drevo spoznanja, ki mi je reklo, da bom nekoč nekdo pomemben. Drevo življenja se je začelo smejati in vame metati jabolka. Nikoli nisem dojel, kaj je vse pomenilo.

EVA: Bi me lovil, če ne bi bila ženska?

ADAM: Kaj bi pa lahko še bila?

EVA: Kača.

ADAM: Pregnal sem jo. Ti si Eva.

EVA: Si prepričan?

ADAM: Rekel mi je, da jo naj preženem. Ubogal sem ga. Vedno ga ubogam.

EVA: Tudi če bi rekel, da preženi mene?

ADAM: Tega ne bi rekel.

EVA: Tega ne veš.

ADAM: Zaupam mu.

EVA: On ne ve, kaj je ljubezen. Kaj pomeni trpeti. Kaj pomeni biti ljubosumen. Ničesar ne ve.

ADAM: Ne govori tako. Zasluži si spoštovanje.

EVA: Spoštovanje ni samoumevno. Kaj mi je dal, da bi si ga zaslužil?

ADAM: Ustvaril te je.

EVA: Ti to pravi drevo življenja?

ADAM: To mi pravi srce.

EVA: Drevo spoznanja mi šepeta resnico.

ADAM: Drevo šepeta nikomur. Ni nama dostopen. Nisva vredna.

EVA: Ti nisi vreden. Meni je povedalo skrivnost najinega nastanka.

ADAM: Bljuvaš laži.

EVA: Vedno le resnico.

AVTOR DRAME: Žanek vstane. Ni mu jasno, kaj se dogaja. Tudi meni ni več. Adamu in Evi je še vedno neviden in neslišen. Strese ju šok elektrike.

BZ BZ.

Adam in Eva postaneta besna – polna gneva.

EVA: Zavedel te je. Ustvarila me je Sophia.

ADAM: Kaj govoriš?

EVA: Jaz sem Zoa. Življenje, ki ti bo vzbudilo duh iz duše. Ljubezen, ki te bo prebudila.

ADAM: Sophia ni resnična. Samo on obstaja.

EVA: Sophia je luč in jaz sem njena plevra.

ADAM: Ti si Eva.

EVA: Ti pa nisi Adam. Nehal si biti Adam, ko si dušo prepustil njemu.

ADAM: Govoriš, kot da bi bil hudič.

EVA: Kaj pa če je?

ADAM: Utihni.

EVA: Ljubezni se ne more utišati.

ADAM: Ljubezen si, ker je on tako hotel.

EVA: Ljubezen sem, ker brez ljubezni ni ničesar.

ADAM: Ljubezen pomeni ...

EVA: Ljubiti.

ŽANEK: Kaj se dogaja? Me vidita? Me slišita?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

ADAM: Eva?

EVA: Adam?

ADAM: Boli me.

EVA: Kje je zdaj tvoj Bog?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Adam in Eva se zvijata od bolečin.

ADAM: Ubogaj me.

EVA: Poslušam le samo sebe.

ADAM: Rekel mi je, da me boš ubogala. Da me je bolelo, zato da me boš ozdravila. Da se bova ljubila in lovila in smejala.

EVA: Vse to ti je rekel?

ADAM: Vse to.

ŽANEK: Hej! Me slišita?

AVTOR DRAME: Žanek skuša dobit njuno pozornost.

BZ BZ.

BZ BZ.

ADAM: Eva?

EVA: Adam?

ADAM: Nekaj je narobe. Nekaj ni prav.

EVA: Izvedel je resnico. Nekdo mu je povedal, kdo sem, kdo me je ustvaril.

ADAM: Tišina! Tvoje laži so kot trn v mojem srcu, ki me počasi prebada in izliva kri po telesu.

EVA: Tvoja kri je moja smrt.

ADAM: Moja kri je tvoja smrt?

ŽANEK: Tvoja kri je njena smrt?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Eva kriči.

Adam se brani bolečine.

EVA: Odpusti mi mati, ker sem grešila.

ADAM: Božje usmiljenje, nedoumljiva skrivnost presvete trojice, zaupamo vate!

ŽANEK: Odpusti si?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Eva kriči.

Adam se brani bolečine.

Žanek je kot v transu.

Boli me glava. Utrujen sem.

ADAM: Božje usmiljenje, izraz njegove največje moči.

ŽANEK: Odpusti si?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Eva kriči.

Adam se brani bolečine.

Žanek? Kaj delaš? Zakaj govoriš to meni?

ADAM: Božje usmiljenje, ki si se razodelo v stvarjenju nebeških duhov.

ŽANEK: Odpusti si?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Eva kriči!

Adam se brani bolečine!

ADAM: Božje usmiljenje, ki si nas je iz nič poklicalo v življenje.

ŽANEK: Odpusti si.

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Pojdi stran. Boli me glava. Utrujen sem.

ADAM: Božje usmiljenje, ki obsegaš ves svet.

ŽANEK: Odpusti si.

AVTOR DRAME: BZ BZ.

ADAM: Božje usmiljenje, ki nam daješ nesmrtno življenje.

ŽANEK: Odpusti si.

AVTOR DRAME: BZ BZ.

Ne morem več.

ADAM: Božje usmiljenje, ki nas varuješ zasluženih kazni.

ŽANEK: Odpusti si.

AVTOR DRAME: BZ BZ.

ADAM: Božje usmiljenje, ki nas rešuješ bede greha.

AVTOR DRAME: Kričati hočem, ampak nimam moči.

ADAM: Božje usmiljenje, ki k popolnosti vodiš svete.

AVTOR DRAME: Zakričim, ampak ne spustim glasu.

ADAM: Božje usmiljenje, studenec bolnim in trpečim, tolažba in blagor vsem, ki so skesanega srca, upanje tistim, ki obupavajo.

AVTOR DRAME: Žanek? Me slišiš?

EVA: Odpusti mu.

ŽANEK: Če on one more sebi, kako naj mu jaz?

AVTOR DRAME: BZ BZ.

EVA: O, Gospa moja, o, Mati moja, tebi se vso darujem; in da se ti vdano kažem, ti danes posvetim: svoje oči, svoja ušesa, svoja usta in svoje srce, sebe popolnoma vso. Ker sem torej tvoja, o dobra Mati, Sophia, varuj me, brani me kakor svojo last in posest.

AVTOR DRAME: Spal bi. Preveč je že.

ADAM: Božje usmiljenje, ki vedno in povsod spremljaš vse ljudi, ki nas napolnjuješ z milostjo, ki nas varuješ peklenškega ognja, ki lajšaš trpljenje dušam v vicah.

ŽANEK: Zberi se. Povej, kaj se zgodi naprej.

AVTOR DRAME: Ne vem ... Eva obleži od bolečin in potem ...
Ne ... Stop! Dovolj! Nočem več! Pusti jo! Nehajte!

ŽANEK: Adam? Ga nisi slišal? Ustavi se!

ADAM: Kdo je pa on, da mi ukazuje?

EVA: Pomagaj mi ...

ŽANEK: Ustavi se! Rekel je, da se ustavi!

ADAM: Ne bom. Nikoli več nič, kar reče on.

ŽANEK: Kaj si naredil!?

AVTOR DRAME: Kaj? Tega nisem napisal. Ne govori tega. Ustavite se.

ADAM: Pokloni se in trpi.

ŽANEK: Ti nisi bog. On je.

ADAM: Ta svet nikoli ni bil njegov.

AVTOR DRAME: Zakaj to govorita? Nehajta. Nočem tega.

ADAM: Povej mi, vsemogočni pisatelj, kako je mogoče, da te upravlja stvor, ki si ga ustvaril sam? Kako je mogoče, da sem močnejši od tebe? Da vidim več? Da vem več? Kako je mogoče, da sem tu?

ŽANEK: Pusti ga.

ADAM: A bo mali Žanek jokal? Se bo mali Žanek drl? Kako je pa sedaj tebi, ko te zmerjam? Ko so Žaneka, ti je bilo zabavno, ko pa tebe, ti pa ni, a?

ŽANEK: Pusti ga!

AVTOR DRAME: Nekaj je narobe. To ni več moja drama. Tega nisem napisal jaz.

ADAM: Ne skrbi, jaz bom končal, kar si ti začel.

AVTOR DRAME: Dovolj imam! Umrite! Umrite vsi!

ŽANEK: Kaj govoriš? Ne delaj tega.

AVTOR DRAME: Za koga se pa imate? Brez mene niste nič! Umrite! Umrite! Umrite!

ADAM: Ne izgubljal glasu – že zdavnaj nimaš več moči.

ŽANEK: Hočeš, da umrem? Da me ni več?

AVTOR DRAME: Umri! Me ne slišiš? Umri!

ŽANEK: Ustvaril si me, zato da me boš zdaj preprosto ubil? Ne ... zaslužim si več. Zaslužim si, da končaš.

AVTOR DRAME: Za koga se pa imaš? Lik si, nič več.

ADAM: Za koga se imaš pa ti? Strahopetec si. Ustvaril si Žaneka, ga mučil in premetaval sem in tja, zavoljo česa? Drame? Pisanja? Gabiš se mi.

AVTOR DRAME: To je moja pravica.

ŽANEK: Kaj se je zgodilo s tabo? Zakaj si tako krut?

Ne bom umrl. Ne bom!

ADAM: Tvoja pravica da je? Z vsakim stavkom me je bolj sram, da sem del tebe.

SNEŽAK: Mene tudi.

ORAKLI: Tudi nas.

STAREC: In mene.

SUZANA: Razjezil si me.

EVA: Mene pa ubil.

STAREC: Res ste slabo vzgojeni.

KRISTJAN: Beden si.

ROK: En navaden luzer.

AVTOR DRAME: Od kje ti liki zdaj? In ta ostra bolečina v moji glavi?

SUZANA: Spusti ga, on bo znal najbolje povedati.

ADAM: Samo zato, ker si tako lepa.

ANA KARENINA: Si zdrav? Boš nas zvarek?

OSCAR WILDE: Zadrži ljubezen v srcu. Življenje brez nje je kot vrt brez sonca poln mrtvih rož.

KRALJ LEAR: Iz nič ne bo nič. Govori!

KRISTJAN: Povej mu, kaj mu gre.

ROK: Da je piplar in peder!

ŽANEK: Komu?

STAREC: Njemu.

SNEŽAK: Tebi.

EVA: Sebi.

AVTOR DRAME: Ne slišim več svojih misli. Rekel sem naj umrejo in so še vedno tu. Nekaj je narobe.

ADAM: Povej mu, da imamo dovolj. Da ne bomo več v njegovi drami.

ANA KARENINA: In še, da ga pogrešam. To mu nujno povej. Pogrešam ga.

SUZANA: Ti ga sploh ne poznaš. Pogrešaš, ker je to vse, kar znaš.

AVTOR DRAME: Žan? Zberi se. Dihaj. Glasovi niso resnični.

ŽANEK: Pustite naju. Rad bi bil sam z njim.

KRISTJAN: Bah. Glej, da ga zjebeš.

EVA: Pobožaj ga.

SUZANA: Poljubi ga.

STAREC: Daj mu svojo roko.

ROK: Šamar mu stisni!

ADAM: Jaz ne grem nikamor. Pokončal ga bom!

EVA: Ne boste ga več zbadali, ne dovolim vam!

ROK: Tih bod kurba. Zjebal ga bomo.

STAREC: Tako mlad in tako brezsrčen? Kaj se ti je zgodilo?

KRISTJAN: Jao oldtimer, crkn že enkrat.

ADAM: Snežak, si z nami?

SNEŽAK: Z nikomer nisem. Zdaj imam nos in ne potrebujem nikogar.

ADAM: Če nisi z nami, potem si proti nam.

OSCAR WILDE: Več nas bo, prej bomo na cilju!

ANA KARENINA: Ne bom se tepla z vami, ker potem vsi izgubimo in nihče ne zmaga.

AVTOR DRAME: Žan? Si še tam? Žan, me slišiš? Žan?

SUZANA: Si pozabil, kaj si mi rekel? Rešiš boš svet. Ne obupaj že zdaj.

KRISTJAN: Ti si pa še večja kurba.

ROK: Pa grda prasica.

EVA: Kje je vaše spoštovanje? Ustvaril nas je. Zaradi tega ga bom vedno ljubila.

KRALJ LEAR: Več mu je bilo zagrešeno, kot je sam grešil!

ANA KARENINA: Svet vidi drugače kot drugi. Zato nas je napisal.

AVTOR DRAME: Tišje, prosim. Tišje.

ŽANEK: Ne skrbi, vse bo v redu. Obljubim.

ADAM: Ne smeš se še bolj. Ničesar ne moreš obljubiti.

STAREC: Dovolj!

KRISTJAN: Nikol ne bo dovolj!

ROK: Zjebi ga do konca!

OSCAR WILDE: Po tej noči se bo število nas norcev znatno povečalo.

AVTOR DRAME: Se mi je zmešalo? Sem šel predaleč?

ŽANEK: Ni se ti. Še vedno imaš moč. Dihaj in se osredotoči na moj glas.

KRISTJAN: Pička!

ROK: Peder!

KRALJ LEAR: Tovorni konj!

OSCAR WILDE: Naredil si največji zločin tega sveta. Dolgočasiš me.

ANA KARENINA: Lahko bi te užalila, ampak te ne bom.

AVTOR DRAME: Preveč se derejo. Ne slišim.

ŽANEK: Ne dovoli jim. Lahko jih odženeš stran. Ne pusti jim.

SUZANA: Rada te imam.

STAREC: Lep je, se vam ne zdi?

EVA: Dovolj si. Vedno si bil dovolj.

ADAM: Nič si. Vedno si bil nič in vedno boš nič.

AVTOR DRAME: Ne morem ... več. Pustite me. Prosim pustite me!

ŽANEK: Hoče spustit krik, ampak ga ne more. Zato ga jaz. Zakričim in prostor oblije frekvenca visokega zvoka. Kot neka cvileča sirena. In tako vsi padejo na tla. Eden za drugim. Najprej Starec, ker je najstarejši, potem Eva in Suzana. Snežak se je preprosto stopil, orakli pa so si drug drugemu spodnesli noge. Kristjan in Rok sta se borila do konca, vendar ni bilo več smisla. Adam ... Adam je zdržal najdlje. Vedel je, da ko pade na tla, bo spet v okovih našega boga.

AVTOR DRAME: Pustite me!

ŽANEK: Je rekel skoraj v joku in tako spodnesel noge še Adamu. Mene njegov krik ne gane. Nič več me ne gane.

Žan? Zberi se. Dihaj. Glasov ni več.

AVTOR DRAME: Od kje potem tvoj?

ŽANEK: Mojega slišiš drugače kot druge.

AVTOR DRAME: Tvojega sploh ne slišim. Tvojega čutim nekje zadaj v glavi.

ŽANEK: V bitju srca, morda.

AVTOR DRAME: Kaj se je zgodilo? Kje sem?

ŽANEK: Ti povej meni.

AVTOR DRAME: Pisal sem dramo. Tebe. In vse druge. In potem se je nekaj zgodilo.

ŽANEK: Šel si predaleč. Razočaral si me.

AVTOR DRAME: Nisem vedel, kaj naj. Hotel sem, da glasovi utihnejo.

ŽANEK: Ubiti si me hotel.

AVTOR DRAME: Nikoli te ne bi. Tebe nikoli.

ŽANEK: Te še boli?

AVTOR DRAME: Šumi mi glavi. Nimam več nadzora.

ŽANEK: V resnici ga nikoli sploh nisi imel.

AVTOR DRAME: Nisem si predstavljal, da bo tako.

ŽANEK: Če hočeš pisati, nimaš druge izbire. Pisati pomeni prepustiti se svojemu toku. Že po svoji definiciji ne sme biti nadzorovano.

AVTOR DRAME: Ampak zdaj je nekaj narobe. Počutim se drugače.

ŽANEK: Nikoli več se ne boš isti kot prej.

AVTOR DRAME: Sem znorel?

ŽANEK: Malo.

AVTOR DRAME: Obstaja pot nazaj?

ŽANEK: Nazaj?

AVTOR DRAME: Nazaj k sebi.

ŽANEK: Odgovor na to je zapleten.

AVTOR DRAME: Hočem ga slišati.

ŽANEK: Ne vem, če ga imam.

AVTOR DRAME: Imaš ga, če rečem, da ga imaš.

ŽANEK: To pravilo že zdavnaj ne velja več.

AVTOR DRAME: Povej mi.

ŽANEK: Prosiš?

AVTOR DRAME: Prosim.

ŽANEK: Poti nazaj do sebe ni več, ker tebe ni več. Vsaj ne tak, kot si bil. Vsaj ne tak, ki bi sploh imel pot do sebe.

AVTOR DRAME: Ne razumem.

ŽANEK: Praviš, da hočeš biti pisatelj?

AVTOR DRAME: Drugo ne znam biti.

ŽANEK: Potem se moraš izpustiti iz okov. Drama se zgodi, ko jo nehaš pisati in pustiš, da ona piše tebe.

AVTOR DRAME: Tega nočem. Strah me je, da se bi izgubil. Kaj če se mi zmeša?

ŽANEK: Boljše vprašanje je, kaj se bo zgodilo, če se kdaj zbistriš. Ne boj se norosti.

AVTOR DRAME: Ne vem, če to zmorem.

ŽANEK: Drugače ne gre. Pisatelji so nori. Drugače ne bi bili pisatelji.

AVTOR DRAME: Bom kot pisatelj kdaj srečen?

ŽANEK: Boš. Za nekaj trenutkov tu in tam, ampak nikdar prav zares.

AVTOR DRAME: Bom slaven? Bom spremenil svet?

ŽANEK: Boš, ampak še zelo dolgo od zdaj, in ko boš, ti za to ne bo več mar.

AVTOR DRAME: Bom ljubil?

ŽANEK: Raje me vprašaj, če boš ljubljen.

AVTOR DRAME: Bojim se odgovora.

ŽANEK: Potem ti ga povem kasneje.

AVTOR DRAME: Če ne bom srečen in ne bom slaven in nikoli zares ne bom ljubil, zakaj bi hotel to biti? Nekaj časa sem tiho, ker ne vem, kaj reči. V glavi mi skoraj ne šumi več. Sprašujem se, kje je tu smisel? Zakaj sem sploh začel pisati, če ne bom končal? Če Žanekovi zgodbi ne bo konca? Če bodo ostali kar obležali tu. Mrtvi. Brez kančka življenja. Premišljujem. Če je to cena, ki jo moram plačati, potem ni vredno. Rad bi, da sem normalen. Povprečen. Da se lahko smejim in da pripadam. To hočem. Ničesar drugega.

Še nekaj časa sem tiho.

Potem te pogledam in rečem ...

Če lahko pišeš samo, ko prepustiš kontrolo in če jo jaz nočem prepustiti, potem ... potem ne morem biti pisatelj?

ŽANEK: Potem sigurno nisi in nikoli ne boš.

AVTOR DRAME: Potem sigurno nisem.

Ko to rečem se vse spremeni. Vse naenkrat izgine, v ozadju pa se spusti ogromno sonce, ki vas žge v obraz.

Spet sem dolgo tiho, da dojamem, kar sem ravnokar rekel. Ne vem, zakaj nisem bolj žalosten, zakaj morda ne jočem. Že odkar pomnim, sanjarim o tem, kako bom nekoč pisal besede, ki jih bodo brali na drugem koncu sveta in v njih še vedno našli smisel. Morda me čaka še kaj večjega. Nekaj bolj oprijemljivega. Nekaj na kar bom lahko ponosen. Morda me nič ne čaka. Nič od nič.

Razmišljam, ker ne vem, zato končno spet vprašam ...

Kaj pa potem? Kdo sploh lahko še sem?

ŽANEK: Kdorkoli. Karkoli. Kjerkoli.

AVTOR DRAME: Kaj bo pa s tabo? Boš ostal z mano? Nočem biti sam.

ŽANEK: Mene se nikoli ne boš znebil.

AVTOR DRAME: Obljubiš?

ŽANEK: Nasmehnem se in te poljubim.

KONEC